

אגדת הדובשניות

ר. ו. וולקמן (1830 – 1889)

דעתך שאקח לי אישה?"
"הוד מלכותו" ענה השר "זה רעיון נפלא. רעיון
שבוודאי היה עולה גם על דעתי לו לא חשבת
שהבוקר יעלה גם בראשו של הוד מלכותך."
"יפה" ענה המלך "אבל האם אתה חושב שיהיה קל
למצוא אישה שתתאים לי?"
"הו" אמר השר "עשרות!"
"אל תשכח שיש לי דרישות. כדי שנסיכה כלשהי
תמצא חן בעיניי היא צריכה להיות חכמה ויפה. ויש
עוד תנאי אחד חשוב ועליו אני שם משקל רב: אתה
יודע שאני אוהב מאוד לאכול דובשניות. בכל
ממלכתי לא נמצא עדיין אדם שיודע לאפות אותן,
או בכל אופן לאפות כך שלא תהינה קשות מדי או
רכות מדי אלא דווקא פריכות. אישתי חייבת לדעת
לאפות דובשניות כאלה!"
כשהשר שמע את הדברים נפלה רוחו. אך הוא
התאושש מהר והשיב "הוד מלכותך חשוב כמוך
ימצא בוודאי נסיכה שיודעת לאפות דובשניות."
"טוב, אז נתחיל לחפש" אמר המלך ועוד באותו
היום התחיל, בלויית השרים שלו, לבקר אצל שכנים

מלך מקרוניה, איש צעיר ונאה, קם מהמיטה
והתיישב על כסא סמוך, עדיין לא מלובש. לפניו
עמד שר הבית והגיש לו גרביים שבאחד מהם היה
חור גדול. השר ניסה אמנם לסובב את הגרב כך
שהמלך לא יראה את החור, אך למרות שהמלך
שם לב יותר לנעליים יפות ולא לגרביים שלו, בכל
זאת הוא הרגיש בחור. הוא לקח את הגרב מידי
של השר, תקע אצבע בחור ואמר תוך האנחה:
"מה תועלת מהיותי מלך, כשאין לי מלכה! מה

שונים, שעליהם ידוע היה כי יש להם נסיכות פנויות. בשכנות נמצאו רק שלוש נסיכות שהיו גם חכמות וגם יפות ושמצאו חן בעיני המלך, אך אף אחת מאלה לא ידעה לאפות דובשניות.

"אינני יודעת לאפות דובשניות" אמרה הנסיכה הראשונה כשהמלך שאל אותה על כך "אבל אני יודעת להכין עוגיות שקדים קטנות ויפות. האם זה יספק אתך?"

"לא" ענה המלך "חייבות להיות דובשניות!" הנסיכה השניה שנשאלה על דובשניות ענתה ברוגז "עזוב אותי עם השאלות הטיפשות שלך! אין נסיכות שיודעות לאפות דובשניות."

הכי גרוע קרה למלך בפגישה עם הנסיכה השלישית, למרות שזו הייתה היפה וגם החכמה ביותר משלושתן. זו כלל לא חתה לשאלה שלו אלא שאלה אותו האם הוא יודע לנגן במפוחית פה. וכאשר הוא ענה בשלילה, אמרה שהיא מצטערת, אבל היא מאוד אוהבת לשמוע את נגינת מפוחית פה והחליטה שלא תתחתן, אלא עם מי שיודע לנגן עליה.

והמלך חזר הביתה יחד עם השרים שלו וכשירד מהמרכבה היה במצב רוח ירוד ביותר. אבל הרי מלך זקוק למלכה ולכן אחרי זמן מה הוא קרא לשר הבית שלו והודיע לו שהוא מוותר על אישה שיודעת לאפות דובשניות ושהחליט להתחתן עם אחת הנסיכות שאצלו ביקרו. "זו שיודעת לאפות עוגיות שקדים קטנות" אמר "סע ושאל אותה האם היא תסכים להתחתן אתי." למחרת חזר השר למלך וסיפר שהנסיכה כבר תפוסה. היא התחתנה עם מלך הארץ שם צומחים צלפים.

"אז סע לנסיכה השניה!" אלא שהשר חזר עם בשורה רעה. המלך הזקן הודיע לו כי הנסיכה בינתיים נפטרה, והוא לא יכול לתת אותה. המלך חשב עוד זמן רב, אך בסוף אמר לשר שלו לנסוע ולנסות אצל הנסיכה השלישית. אולי בינתיים היא שינתה את דעתה. והשר היה צריך לנסוע, למרות שהדבר לא היה כלל לרוחו וגם אישתו אמרה שאין לזה כל סיכוי. המלך המתין בדריכות לשובו של השר, כי שאלת מפוחית הפה הרגיזה

אותו מאוד.

אבל הנסיכה קיבלה את השר בידידות. היא אמרה שאמנם החליטה להתחתן עם מי שיודע לנגן במפוחית פה, אבל היא מבינה שלא כל חלומות נעורים יכולים להתגשם, וגם החלום שלה לא ניתן לביצוע ולכן היא מוכנה להתחתן עם המלך, שגם מוצא חן בעיניה.

השר חזר בדהירה אל המלך והמלך חיבק אותו ונתן לו עיטור חשוב מאוד. בכל העיר הונפו דגלים צבעוניים, שרשראות פרחים נתלו ברחובות ונשף החתונה היה מפואר כל כך שאנשים במשך שבועיים לא דיברו על שום דבר אחר.

המלך חי עם המלכה בעושר ואושר במשך שנה שלמה. הוא שכח בכלל מדובשניות והיא ממפוחית הפה.

אך בוקר אחד המלך קם מהמיטה ברגל שמאל והכל במשך היום התנהל רע. כל היום ירד גשם, תפוח הזהב המלכותי נשמט מידיה והצלב זהב הקטן שעליו נשבר. אחר כך הגיע צייר חצר המלך והביא מפה של הממלכה, וכאשר המלך ראה אותה

התברר כי שטח המדינה צבוע באדום במקום בכחול כפי שציווה המלך. ובסוף למלכה היה כאב ראש.

וכך קרה שהזוג המלכותי רב כל היום. מדוע רבו הם בעצמם לא ידעו ואם ידעו לא רצו לומר זאת.

בכל אופן המלך היה מעוצבן והמלכה מרוגזת והייתה לה תמיד המילה האחרונה. ובסוף, אחרי שהם התווכחו כל היום, משכה המלכה בכתפיה ואמרה "אך, חשבתי שתשתוק עכשיו ותפסיק לבטל הכל מה שבא לפני עיניך. הרי אפילו אינך יודע לנגן במפוחית פה."

אך רק נפלטו המילים האלה מפיה והמלך ענה לה בכעס "ואת לא יודעת אפילו לאפות דובשניות." בפעם הראשונה נשארה המלכה ללא תשובה. הכל נעשה שקט לגמרי ושניהם הלכו זה לכאן וזה לכאן, בלי להחליף מילה נוספת.

המלכה התיישבה בחדרה בפינת הספה ובכתה וחשבה "איזו אישה טיפשה את! למה עלה על דעתי לומר זאת?" והמלך הלך לחדרו, שפשף את ידיו ואמר "איזה מזל יש לי שאינני יודעת

"רציתי לבקש את סליחתך" ענתה המלכה "כי הרגזתי אתך כל כך."
"את לא צריכה כלל" ענה המלך ונפל על צווארה
"אני אשם יותר ממך וכבר שכחתי הכל. אבל... את יודעת.. נצווה לשכוח בממלכתנו שתי מלים:
מפוחית פה ו.."
"דובשניות" ענתה המלכה בצחוק, כשהיא מנגבת בהסתר כמה דמעות מעיניה.
ובכך נגמר כל הסיפור.

לאפות דובשניות. מה הייתי יכול לענות לה כשטענה כי אינני יודע לנגן במפוחית פה.?"
אחרי שחזר על כך פעמיים או שלוש נעשה לו יותר קל על הנשמה. הוא התחיל לשרוק את הנגינה האהובה עליו, והביט על התמונה הגדולה של המלכה, שתלויה הייתה בחדר. אחר כך עלה על כיסא כדי להוריד קורי עכביש שנתלו בדיוק על אפה של המלכה בתמונה ובסוף אמר "היא כנראה התרגזה מאוד, אישתי הקטנה! אלך לראות מה מעשיה!"

הוא יצא לפרוזדור הארוך שחיבר בין החדרים שלהם, אבל מאחר שבאותו היום הכל התנהג במהופך, המשרת שכח להדליק את המנורות בפרוזדור, ובחוץ החשיך כבר.
לכן המלך הושיט את ידיו לפניו כדי לא להיתקל בדבר מה, וכך הלך בזהירות לאורך הקיר. פתאום הרגיש במשהו רך.
"מי זה?" שאל.
"זו אני" ענתה המלכה.
"מה את מחפשת, יקירתי?"